

והתניא: האומר להבירו השותף עמו בשדה: דין ודברים אין לי על שדה זו, וכן אם אמר לו: אין לי עסק בה, וכן אם אמר לו: ידי מסולקת הימנה — לא אמר כלום! לא איבד את חלקו בשותפות.

וטעמו של דבר, משום שאי אפשר לו לבעלים של נכס להסתלק ממנו סילוק גמור, אם לא שימכרנו, או שיתננו במתנה, או שיפקירנו, אך לא בלשון "סילוק", שאינו הפקר לכל אדם, אלא רק הסתלקות גרידא מבעלותו.

ולכן, גם כאן, שהבעל כתב לאשתו לאחר

ומשנינן: אמר רבי אלעזר: משנתנו והברייתא מדברות רק באופן שהיה הבעל כותב לה, לאחר שנשא אותה, בשטר: דין ודברים אין לי בנכסיה! שבכך הוא מוותר על זכויותיו בנכסים שלה, והרי הם שלה לגמרי.

ומקשינן: וכי כתב לה הכי, מאי הוי? והרי בעל הכותב לאשתו הנשואה שטר בלשון שכזאת, לא הפסיד בכך את זכויותיו בנכסיה!

ומביאה הגמרא ראייה לדבר:

ועוד תירץ האבני מילואים [קכו יב] על פי התוס' לעיל [יז א], שכל זמן שלא יצא הקול אין הבעל מפסיד הפירות. ומסתמא כל הגיטין נמסרים ביום שנכתבו ועדיין יש לבעל פירות עד הנתינה, כי הקול לא יוצא אלא רק מהזמן שמוכח מתוך הגט, דהיינו בסוף היום, שהרי לא כותבים שעות בגט.

ויש שהקשה מכאן לדעת הרמב"ם שבחצר מושכרת, המשכיר הוא זה שזוכה בדבר של הפקר שנכנס שם מדין קנין חצר, ולא השוכר. זאת, אף על פי שהשוכר משתמש בחצר. כי מכל מקום, נחשב החצר של המשכיר. ואם כן, אף שהבעל יש לו זכות שימוש בחצר, אבל הרי גוף החצר שייך לאשה, ולמה לא תוכל לזכות בגט שנכנס שם?

ויש לומר, שקושית הגמרא היא, שעל אף שהיא קונה את הגט, מכל מקום, הוא עדיין אגיד גביה הבעל בגלל זכות אכילתו בפירות בחצר. ובגט בעיני "כריתות" שיצא מתחת ידו לגמרי. וכמו בגט שנשאר המשיחה בידו שמבואר לקמן [עח ב] שאינה מגורשת משום דבעינן כריתות וליכא. הגהות אבני מילואים [קלח א הגהה ב].

שמתגרשת על ידי חצרה, והא לאו חצרה הוא. ועוד הקשה הפני יהושע, דלמאן דאמר [לעיל יז ב] שמשעת חתימת הגט כבר אין לה לבעל זכות פירות בנכסי האשה, מאי קשיא לגמרא? דהא בשעת נתינת הגט כבר אין לבעל פירות, והחצר שלה לגמרי.

ותירץ האבני מילואים [קלט א] על פי הרשב"א, שאפילו למאן דאמר אין לבעל פירות משעת חתימה היינו דוקא היכא שנתגרשה בסוף, שאז הפסיד הבעל משעת חתימה. אבל כשלא נתגרשה לבסוף לא הפסיד הבעל הפירות בגלל חתימת הגט. ולפי זה מובנת קושית הגמרא. שהרי הא בהא תליא, כיון שהבעל אוכל פירות של חצרה, הרי עדיין לא נתגרשה על ידי נתינת הגט בחצר, וכיון שלא נתגרשה, לא הפסיד הבעל פירותיו. ולכן מתרצת הגמרא שגיטה וחצרה באין כאחד, ואז מהני אפילו למאן דאמר יש לבעל פירות עד שעת נתינת הגט, משום שהפקעת זכות פירותיו וגיטה באין כאחד. וכל שכן למאן דאמר אין לבעל פירות משעת חתימה, שהפסיד פירותיו למפרע משעת חתימה.